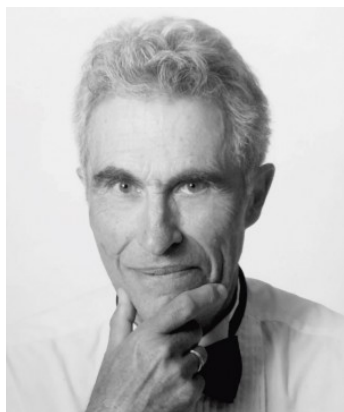

Tore Blom-Hagen

MINNEORD

ØYSTEIN FODSTAD

ERIK BAUTZ-HOLTER

Tore Blom-Hagen døde 8. desember 2019, 80 år gammel. Et aktivt og mangslungent liv er slutt.

Tore var født og oppvokst på Hamar, en tilhørighet han sjelden unnlot å fremheve.

I studietiden ble han raskt et midtpunkt. Han hadde åpenbare talenter for sang og musikk og med det en betydelig evne til å sette farge på sosiale samvær. Å dra i gang allsang i vennelag gjorde han mer enn gjerne, til og med i utlandet på det lokale språket. Ved passende anledninger bidro han også med diktlesning, aller helst forankret på Hedmarken.

Tore var en fysisk sett sterk person, med stor interesse for egne og andres fysiske prestasjoner. Det førte til at deler av førstegangstjenesten ble gjennomført i Hans Majestet Kongens Garde. Etter studiet tok han resten av militærtjenesten på Trandum og fikk fallskjermvingen. For øvrig deltok han flittig i ulike idrettslige aktiviteter, men at han en gang deltok i kappgang fra Oslo til Eidsvoll, er antagelig mindre kjent for de fleste.

Tore gjennomførte turnustjenesten i Hammerfest. Etter å ha vært innom Askim sykehus, Kronprinsesse Märthas Institutt og Aker sykehus, ble han spesialist i ortopedisk kirurgi. Han ble sjef for Kirurgisk avdeling på Elverum sykehus og

senere en populær sykehusdirektør. Hans faglige oversikt, en direkte form og kollegers respekt var antagelig avgjørende. Etter seks år valgte han å gå tilbake til stillingen som avdelingssjef.

På slutten av studiet traff Tore Ragnhild, og vi takker for all hygge og glede sammen med dem og deres etter hvert tre barn. Friluftsliv og sport, sommer som vinter, sto sentralt for dem alle. Ragnhild var i ledersjiktet nasjonalt, både på ski og i orientering, og Tore og barna fulgte på.

Tore oppnådde en rekke merker i Birkebeineren. Så førte en uheldig hendelse i helsetjenesten til et stort hjerteinfarkt med påfølgende hjertesvikt. I tillegg mistet han Ragnhild i den tragiske Åsta-ulykken. Det var et grusomt slag. Etter at han ble hjertetransplantert, kviknet imidlertid Tore til. Han giftet seg på nytt med en gammel skolevenninne, Unni. De fikk flere gode år sammen, før han også mistet henne, denne gang pga. kreft.

Tore var en ubestridelig snill person, «god på bunnen», som han selv pleide å si. Han var ærlig og direkte, men viste interesse og forståelse for andres problemer. Han var vitebegjærlig og kunnskapsrik. Særlig var han opptatt av språk, og han gremmet seg ofte over dårlig språk når folk ytret seg offentlig.

De siste årene var det ofte tungt. Tore hadde mye smerter, men holdt ut, og selv om han egentlig ønsket å dø, ga han aldri helt opp. Kontakten med gamle venner opprettholdt han, og til det siste var han klar i hodet og hadde sterke meninger. Hvil i fred, Tore!

Publisert: 16. mars 2020. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.20.0078
Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 24. juni 2026.